



- ஐக்கிய தேசியக் கட்சி 2018 ஐக்கிய தேசியக் கட்சி -

ஐக்கிய தேசியக் கட்சி - ஐக்கிய தேசியக் கட்சி

ஹோமரின் இலியட் மற்றும் ஓடிசியையும் சேர்த்து பார்த்ததை விட பத்து மடங்கு பெரியது மகாபாரதம். காவியங்கள் தோன்றி காலங்கள் சரியாக கணக்கிட முடியாத போதிலும் புராண இலக்கிய பாரம்பரியத்தின் உரிமையாளர்களாகக் கொண்டது அக்காலப் பாரதம், இக்காலத் தன்னாசியா.

மிருகங்களை பாத்திரமாக்கிய ஐதீ கக் கதைகள் இங்கயேதோன்றின. அதன் தொடர்ச்சியாகவே உலகங்கிலும் மிருகங்களைக் கொண்ட ஈசாப் நீ திக்கதைகளில் தொடங்கி மிக் கி மவுஸ் எனும் வால்ட் டிஸ்னியின் கதைகள் உருவாகின. மகாபாரதத்தில் தருமரூடன் இறுதிவரையும் நாயொன்று சொர்க்கத்திற்கு செல்கிறது. பாரதத்திலே இயற்கை கதைகளாக மாறியது. ஆறுகள், வனங்கள் மற்றும் கடல்கள் இந்திய இலக்கியமெங்கும் செறிந்தன. மகாபாரதத்தில் பாண்டவர் வனவாசம் சன்றதுபோல இராமாயணத்திலும் புதினான்கு வரூடங்கள் இராமன், சீ தை, இலக்குவன் சன்ற காடும் வரூகிறது. காளிதாசனின் மகேதபுதம் போன்று இயற்கையையும் கொண்டாடும் கதைகள் உருவாகிய இடம் பாரதம்.

வங்காள நாவலான அதின் பந்தயபோதயாயவின் நீ லகண்டப்பறவையைத்தேடி நாவலை வாசித்தபோது, புதிய முரண்பாடுகளைத் தன்னிடம் கொண்ட பழங்கால இந்திய இலக்கியத்தின் உண்மையான நரேடி வாரிசாக வங்காள இலக்கியம் இரூந்ததைப் புரிந்து கொள்ள முடிந்தது.

வங்காளிகளான ரவீ ந்திரநாத் தாகூர், சத்யஜித் ரயே போன்றவர்கள் சர்வதேசப் புகழையடைந்தது தற்செயலான சம்பவமல்ல. மற்றைய இந்திய மொழிகளில் நாவல்கள் வெளியாவதற்கு பல வரூடங்கள் முன்பாக வங்காளத்தில் நாவலிலக்கியம் (1865 துரகசேந் தினி) தொடங்கிவிட்டது. முகமதிய படையெடுப்பு முக்கிய கரூவாக அமந்தது.

வங்காள நாவல்கள் இருபதாம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் சம்பவங்களின் கோர்வையாக வருவதை விட்டு விலகி மனஓட்டங்களாகும் முன்னுரிமை கொடுத்தன. பாதர் பதஞ்சலி (1929) அபராஜிதா (1933) கவிப்பதிப்புஷண் (Bibhutibhushan Bandyopadhyaya) போன்றவை இருபதாம் நூற்றாண்டின் ஆரம்ப காலத்தில் உருவாகிய நாவல்களே.

இவர்களை அடியொற்றித் தோன்றிய நாவலான அதின் பந்தயபோதயாயவின் நீலகண்டப்பறவையைத் தடே நாவல், தற்போதைய வங்காளதேசம் எனப்படும் அக்கால கிழக்கு வங்காளத்தில் பிரித்தானியர்கள் ஆட்சிக்காலத்தில் நடந்த கதையைச் சொல்கிறது.

இந்த நாவல் ஒரு விதத்தில் கூறியீட்டு நாவல் என்ற போதிலும் யதார்த்தம் அரசியல் மற்றும் தன்னமரிக் காவில் பிறக்காலத்தில் உருவாகிய மாயாஜாலத்தின் கருகளையும் கொண்டது.

நாவலின் முக்கிய பாத்திரமான மணீ ந்திரநாத் பாபு, பிரித்தானிய பண்ணை போலினை காதலித்தபோது மதத்தின் காரணமாக அவரது தந்தையால் அவர்கள் பிரிக்கப்படுகிறார்கள். காதல் மறக்கப்பட்ட மணீ ந்திரநாத் பாபு சித்தப்பிரமலை பிடித்து போலினைத் தடே அலகைகிறார். அவரது அலகைலே படிமமாக நீலகண்டப்பறவையைத் தடே என்பதாக படபைபாகம் பெறுகிறது.

இந்திய சூதந்திரத்தின் முன்பாக வங்காளத்தில் இந்து-முஸ்லீம் பிரிவினையைக் காலத்தில் தனிமனிதர்களது உணர்வுகள் எப்படி மதத்திற்கும் கலாசாரத்திற்கும் இடையில் நசுங்குகிறது என்பதோடு அவர்கள் மன உளைச்சலையும் வளிப்படுத்துகிறது. அதேபோல் மத உணர்வுகள் கடந்து மனிதநேயம் வளிப்படுவதையும் இந்த நாவல் காட்டுகிறது.

இந்த நாவலில் மனிதர்கள் மட்டும் கதை சொல்லவில்லை. ஆறாம் நூற்றாண்டின் மரங்கள் வயல்கள் என்பனவும் கதை சொல்கின்றன. இயற்கையே கதையின் முக்கிய பொருளாக வருகிறது. வாசித்த எவரும் கங்கை மற்றும் பிரமபுத்திரா நதிகள் பல கிளைகளாக பிரிந்தோடும் வங்க நாட்டில் விசா, கடவுச்சீட்டில் லாமல் பிரயாணம் செய்வது தவிரக் கமூபியாது. அழகாகக் காட்சி மயமாக கப்பட்ட நாவலிது.

நாவலில் இரண்டு பண்பாத்திரங்கள் என்னகை கவர்ந்தன. அதில் மாலதி என்ற இந்துப்பண்ணை கணவர் திருமணமடைந்த சில நாட்களில் மதக்கலவரத்தில் கொலை செய்யப்படுகிறார். அதன்பின் அந்தப்பண்ணை இளமகை காதல் நினவைகள் மன நினவைகளாக வருகிறது. அவள் விதவையானதால் உணர்வு உடை ஆகியவற்றுடன் அவள் எங்கு வசிக்கலாம் முதலான கட்டுப்பாடுகள் அவள் மீது திணிக்கப்படுகிறது. ஆனால், அவளது உள்ளத்தோடு உணர்வுகள் உடலின் இளமையின் வகை கட்டுப்பாடற்றவை. இங்கு கவிதையின் வார்த்தையில் பண்ணை உடலின் உணர்வுகள் சடுதூக்கப்படுகின்றன.

ஒரு நாடோடிப்பாடகன் அவளுடைய உடலில் நாடோடிப்பாட்டை இசைக்கிறான்.

"ரசமாகிய விரல்களகைக் கொண்டு வாத்தியமாக என்னகை" வாசி.

அதற்கு எதிர் மாறாக பதின மின் று குழந்தைகளைப் பற்ற ஜோட்டனின் பாத் திரம் . ஏற கனவமீ மின் று திரும்பணங் கள் சயெ து பதினாறு பிள் ளகைளைப் பற்ற வள் . “அல் லாஹ் வே உன் னோடும் உலகத் தில் எனக் காக ஓர் வரூமில் லயை “ எனவிக் கி அழுகிறாள் . தனது உடலுக் கு வரி கொடுக் க பக் கிரி சாயபு என ற மனிதரெ நினதெ து ஏங் குகிறாள் . அதே வளேயில் தனது இளவயது நண்பரான மன் சரூடன் படகில் கலவி கொள் கிறாள் . இறுதியில் பக் கிரி சாயபுவடன் இடாகாட் பின் அரூகே வசிக் கும் பரோது அவளது ஓர் பிள் ளகை கொலராவில் இறந் து அதே இடாகாட் பில் அடக் கம் சயெ யப் படுகிறது . பக் கிசாயபுவும் ஜோட் டனும் இறுதியில் பாலியல் வன் முறகைக் கு உட்படுத் தப் பட்ட மாலதியகை் காப் பாற றுகிறார் கள் . பக் கிசாயபுவும் ஜோட் டனும் மனிதாபிமானமிக் க பாத் திரங் களாக வரூகிறார் கள் .

ஜலாலி என ற பணெ் பாத் திரம் உணவிற் காக அல் லிக் கிழங் கதைத் தடேி குளத் தில் இறங் கி இறக் கும் பாத் திரம் . அங் கு தனோன் றும் மீ னின் பாத் திரம் கபிரியல் மாக் குவசின் மாயயதாரத் தத் தை நினவைகக் குக் கொண் டு வரூகிறது . உணவிற் காக மாலதியின் வாத் தை திரூடித் தின னும் ஜலாலியும் உணவிற் காக ஏங் கும் ஜோட் டனின் பாத் திரமும் வறுமயைகை் காட் சிப் படுத் தும் யதாரத் தமாக சித் திரிக் கப் படுகிறது .

மாலதியின் இளம் பிராயத் து தனோழர் கள் முஸ் லீ ம் லீ க் மற் றும் இந் துத் துவ அமபை பில் இணகைகிறார் கள் . தலமைறவை வரூக் கையில் தசேசவேனை வன் முறையில் ஈடும் இரஞ் சித் மற் றும் கிராமம் முழுவதும் இந் துக் களக் கு எதிராகவும் “இஸ் லாத் திற் கு ஆபத் து, இந் த ஆபத் துக் காலத் தில் நாம் நம் மதத் தகை் காப் பாற றவணெ் டும்” என பரோஸ்டர் ஓட் டும் சாமு ஆகிய இரூவரூம் இதமைகவும் தளெிவான அரசியல் நாவலாக் குகிறார் கள் .

இந் த நாவலின் ஓர் முக் கிய பாத் திரமான சனோனா என ற சிறுவனது பிறப் புடன் நாவல் தொடங் குகிறது . ஆனால் , அச் சிறுவன் இரண் டு இளம் பணெ் சிறுமியர் களைச் சந் தித் து உரயைடும் பரோது அந் தப் பாத் திரம் நாவலுக் கு எந் த நனோக் கமும்ற் று நீ ண்டு விடுகிறது . அதுவே எனக் கு பரோடித் த பகுதி . நான் நினகை் கிறனெ் நாவலாசிரியரது சிறுவயது நினவைகளாகத் தான் தவேயைற் ற சித் திரிப் பாக இந் தப் பகுதி தொடங் குகிறது .

இந் த நாவல் வாசகனை எளிதாக நெருங் குவதற் கு முக் கியமான காரணம் : சூ . கிரூஷ் ணமரத் தியின் சிறப் பான மொழிபயெரப் பு . மீ ண்டும் இரண் டாவது தடவை படித் த பரோது பல விடயங் கள் புதிதாக விரிகின்றன . ஆனால் , இதில் ஓர் கனியை இறுதிவரயையும் தர மிஜ் வயல் என றே எழூதி வரூகிறார் . இறுதியில் , எனக் குத் தளெிந் த ஓர் வங் காள தசேத் து பணெ் ணிடம் அந் தக் கனி பற றிக் கடே ட்பரோது அது வத் தகப் பழம் (தாரப் பிசணி) என ற வரோட் டர் மலென் என று விளக் கினாள் .

00000000

தகழி சிவசங்கரன் பிள்ளையின் சமெம் மீ னை நாவலாகப் படித்தவர்களே விட அதைப் படமாக பார்த்தவர்கள் பல மடங்கு அதிகம். அதிலும் மலையாளி அல்லாதவர்களைத் அத்திரைப்படம் அதிகமாக சரேந்தநததை. சமெம் மீ ன் பாடல்கள் பட்டிதொட்டியெல்லாம் ஒலித்தன. எங்கள் வயதானவர்கள் காதுகளில் நுழைந்து குளியலறை, சமையலறை, மற்றும் பொது நிகழ்ச்சிகளின் போது வாய்களில் வந்த பாடல்களைக் கொண்டது சமெம் மீ ன் திரைப்படம்.

தமிழில் இந்த நாவலை வாசித்தவர்களுக்கு சூ. ரா (சுந்தரராமசாமி) மிக அழகாக அதனை மொழிபெயர்த்த திருப்பது புரியும்.

சமெம் மீ ன், கரேளத்தின் கடற்கரையில் நடக்கும் காதல்கதை. மீ ன் பிபிக் கும் முக்குவர்க்குலத்துப் பண்ணை கருத்தம்மா, நாலாம் மதமென்ற இஸ்லாமிய இளைஞனான பரீக் குட்டியை காதலிப்பதும் பின்பு பழனி என்ற மீ ன் பிபிக் கும் இளைஞனை மணந்து மஃவரூம் இறக்கும் சோகக் கதையே. மிகவும் நரேக் கோடான கதை.

சோகங்கள் எப்பொழுதும் எமது இதயத்தை ஆழமாகத் தாக்கி பாத்திரங்களுடன் எம்மை உறவாடவகையும் என்பதால் சமெம் மீ னை எப்பொழுதும் வாசிக்க முடியும்.

மஃபீ ன் காரணங்களால் நாவலின் சிக்கல்கள் உருவாகின்றன.

கடற்கரை மீ னவர்களில் உள்ள ஐந்து ஜாதிகளில் அரயன், வலஞ்சன், மரக்கான், முக்குவன், மற்றும் ஐந்தாவது ஒரு பஞ்சமர் என்ற சாதிகளில் வலஞ்சன் மட்டுமே மீ ன் பிபிக் கத் தோணி மற்றும் வலை வாங்கலாம். மற்றவர்தோணியில் வலை செய்வவனேடும். ஆனால் சமெம் பன்குஞ்சு என்ற முக்குவன் வலையையும் தோணியையும் பரீக் குட்டி என்ற முஸ்லீம் ஒருவனிடம் கடன் வாங்கிய பணத்தில் வாங்குகிறான். கடனைத் திருப்பிக் கொடுக்கும் நரேக் கம் சமெம் பன்குஞ்சுவிடமில்லை.

இரண்டாவதாக கருத்தம்மா, அவளுடன் சிறுவயதில் ஒன்றாக விளையாடியவனும் தற்போது அவளது தகப்பன்க்குக் கடன் கொடுத்துவனுமான முகம்மதியனான பரீக் குட்டியைக் காதலிக்கிறாள்.

மஃபீ ன் வரையறுக்கப்பட்ட இரண்டு மீ னவ சமஃகத்துப் பணிகள் ஒழுக்கமற்றுப் போனால் கடல்கொந்தளிக்கும். கடலில் சனெறவர்கள் மீ ன் டும் உயிரூடன் வருவது பணிகளின் கற்பொழுக்கத்திலே தங்கியுள்ளது.

இந்த மஃபீ ன் மூரண பாடல்களே கதையை மூன்னரேக் கி நகர்த்துகிறது.

இதுவரையும் மறேக் கடல் விரிந்தும் பரந்தும் இருக்கிறதே! தோணிகளில் சனெறும் மீ ன்களுடன் வருகிறார்கள்! அப்படியானால், இதுவரையும் மீ னவப் பணிகளை மாசுபடுத்துப் பசேய கதைகள் பொய்தானா எனக் கருத்தம்மா ஏங்குகிறாள்.

சில நாட்கள் கடல் சிவந்துவிடும். அதைப் “போளை” எனக் குறிப்பிட்டு கடல்தாய் ருதுவாகிவிட்டாள் என்பதால் கடலுக்கு மீ னவர்கள் போகமாட்டார்கள் என்பதால், கடலை பண்ணைக் கருதிப் பசேவது அந்தக் கடற்கரை சமஃகத்தின் வழக்கம். எனக்கு நாவலில் மிகவும் பிபித்த ஒரு இடம்: கருத்தம்மாவின் தாய் இறக்கும் தருணத்தில் பரீக் குட்டியை தனது மகனாக வரித்துக் கொள்கிறாள்.

“பரீக் குட்டி இன்று மட்டுமல்ல என்றைக்கும் கருத்தம்மாவைக் கு அண்ணனாக

உன்னை நினசைச் சூண்டு சாகிறனே . உங்கம்மா யாரையோ நினசைச் சூண்டு சாகாமல் இருக்கா பாரு. நான் உங்கம்மா இல்லநான் உன்னதைத் தவிர யாரையும் நினசைக் கல்லடா. பாவி . அம்மா அம்மா..... என்னு என்னை அவளோடு சரேக்காதே. எனக்கு ஏமாற்றத் தரீயாது. “

மறேக்கறிய பந்தி மலம் நாவலின் கருவிற்கு கண்ணியாக வதைத்து விடுகிறார் . இது மிகவும் நுட்பமான பொறிமுறை . வாசிப்பவர்களை கதையின் ஆழத்துள் நதியில் ஏற்படும் சூழிப்போல் இழுத்துக் கொண்டுவிடும் . வாசகன் அதிலிருந்து மீள முடியாது. இரண்டாம் பாகம் சாதாரணமாக எழுத்தாளரால் கதையாக சொல்லப்படுகிறது. எனக்கு நாவலின் உச்சத்தை விட்டு இறங்குவதுபோல் திரிந்தாலும் இங்கே குடும்பத்தின் உறவுச்சிக்கல் விளக்கப்படுகிறது .

“ஊஞ்சலில் உட்காந்திருந்த சிவசுவை பார்த்ததும் மீ சயை எப்படா எடுத்தே ? ” என்று நான் உளறினேன் .

நான் உளறினேன் ? ஒரு விநாடி அப்படியே கோபு என்று சமனத்துவிட்டனே “ என அப்ப சிவசுவைத் தனது தம்பி கோபுவாக நினதைத்து குழப்பமடவைது மலம் நாவலின் அடத்த முடிச்சு அவிழ்க் கப்படுகிறது.

“நீ தனி தாண்டா அப்ப . உன்னதைத் தனியாக கவனித்து தாண்டா நான் பிராயசித்தம் பண்ணிக்கணும் ? நீ தானே கடசைப்பிள்ளை எனக்கு “ அம்மா பிளாட்பாரத்தில் வதைத்துச் சொல்லும் போது மின்னாவது முடிச்ச அவிழ்க் கிறாள் அம்மா. நாவலின் கடசைப்பாகத்தில் கதையின் இறுதி முடிச்ச சைலேத்தில் இருக்கும் அக்கா அவிழ்க் கிறாள் .

“அம்மாவை நினசைச்சா அங்கலாய்ப்பு இருக்கடா. அப்ப அப்பாவோடு இருக்கிறது கஸ்டமோ என்னமோ, எனக்குத் திரியலே... ஆனா கடசை மிணும் தான் அவமனசோடு பத்த குழந்தைகள் என்னு தோணுகிறது . அவசுயபுத்தியோடுதான் இருக்கா. சிவசுவைப் பார்க்காது இருக்க முடியாது. நீ யும் நானும் மாமியாரும் ஆமடயானும் ஊரும் உலகமும் கோவிச்சுக் கொண்டு என்ன பண்ணுது. “

வார்த்தைகளால் கதை சொல்லப்படாது சிறந்த நுட்பமான பொறிமுறைகளால் கதை இங்கு விரிகிறது.

இந்த நாவலின் பாத்திரங்கள் ஒவ்வொன்றும் ஆழமானவை . முழுமையானவை

கணவனாக வரும் தண்டாயுதபாணி மின்று பிள்ளைகளின் பின்பாக மனைவியின் நடத்தலை மாறினாலும் மனைவியை நிராகரிக் கவில்லை. குடும்பத்துடன் வாழ்கிறார் . அவரது இயல்புகள் அவரது உரையாடல்கள் மலம் வெளிவருகிறது. வதேத்திலும் வதேந்தத்திலும் ஈடுபடுகிறார் . சோதித்தலை நம்பாதபோதிலும் தொடர்ச்சியாக வீட்டுச் சிலவகளுக்கு உதவுவதால் மற்றவர்களுக்கு பார்த்துச் சொல்லுகிறார் .

“ஊண்ணையும் புரிஞ்சுக்க சிரமப்படாது பசோமல் பார்த்துக் கொண்டிருக்கணும் அதுக்காகத் தான் ஸ்வாமி நம்மடைச்சிருக்கார் . “ என தன்னசைச் சமாதானப்படுத்திக் கொள்கிறார் .

இளம் வயதில் இந்துவின் பாத்திரம் மிகவும் சாதாரணமாக பசுவதுடன் அப்புவை தொடர்ச்சியாக சீண்டுகிறது. அதேபோல் பாவனியம்மாள் மிகவும் தளிவாக அப்புவை இந்துவதுடன் தனித்து விடுவதும் இறுதியில் இருவரினது பெயரில் சொத்து எழுதுவதால் இருவரினது எதிர்காலத்தை பிணைத்து விடுகிறாள்.

அலங்காரத்தம்மாள் பாத்திரம் மீன்று பிள்ளைகளை கணவருக்கும் மற்ற மீன்று பிள்ளைகளை சிவசுக்கும் பெற்றாலும் அப்புவை வதேம் படிக்க வைப்பது ஒரு வித பாவ சங்கீர்த்தனமாக செய்கிறாள். அவன் வதேம் படித்தால் அவனுடன் சேர்ந்து தனது பாவங்களும் போய்விடும் என்று நினைத்தபோது இறுதியில் அப்பு மறுத்து, இந்துவதுடன் இருப்பதாக சொல்லியபோது, நீயும் அம்மா பிள்ளையாக இருக்கிறாய் எனப்பதால் காசிக் குச்சி என்று இறக்கப் போவதாக கதை முடிகிறது.

நீயும் அம்மா பிள்ளையாக இருக்கிறாய் என்ற வசனத்தின் மீலம் வரையறைகளை நீயும் என்னப்போல் மீறுகிறாய் என்று சொல்லி விடுகிறாள். நாவலின் கதை பிராமண சமீகத்தில் நடக்கும் மீறல்களை வளிப்படுத்தி விட்டு, இறுதியில் அழகாக முடிகிறது. காவரீக கரையில் தொடங்கிய கதை, அங்கயே இறுதியில் முடிகிறது.

கிட்டத்தட்ட ஐம்பது வருடத்திற்கு முன்பாக எழுதப்பட்ட இந்த நான்கு நாவல்களும் அந்தந்த மொழிகளில் சிறந்தவை என்பதுடன் அழகான மொழிபெயர்ப்பைக் கொண்டவை. இவகளை வாசிப்பது மிகவும் சுகமான அனுபவம்.

இந்த நான்கு கதைகளும் எடுத்துக்கொண்ட கருக்கள் இந்தியாவின் கலாசாரத்திற்குள் இருப்பவர்கள் மட்டுமே புரிந்துகொள்ள முடியும். இந்திய பாரம்பரியத்தை புரியாத ஒருவரால் நீலகண்டப் பறவையைத் தேடியில் வரும் மாலதியின் அவலத்தைப் புரிந்துகொள்ள முடியாது.

சமீமீனில் கற்புடன் பெண்கள் இருந்தால்தான் மீன்பிடிக்கச் சின்று மீனவக் கணவன்கள் உயிருடன் திரும்புவார்கள் என்பது அர்த்தமில்லாத விடயமாகத் தெரியும்.

யு. ஆர். ஆனந்தமீரத்தியே அக்கிகாரத்தவர்களது மீடும் பிக்கைகளை நகசை சுவையாகும் போது, மற்ற அன்னியர்களால் எப்படி இது வலுவான சிக்கல் என புரிந்து கொள்ள முடியும்?

அன்னியன் ஒருவனுடன் உறவுகொண்டு குழந்தைகளைப் பெற்று வாழ்ந்த பாவத்தலை தனது மகனில் - அவன் வதேம் படிப்பதால் தீர்க்க முடியும் என்ற அசட்டுத்தனமான முசிச்சை இந்திய நாவலில் மட்டுமே பார்க்க முடியும்.

இதனை நாம் கீட ஏற்போமா?

Written by - நடசேன் -

Friday, 16 November 2018 01:12 - Last Updated Friday, 16 November 2018 01:36

நவீன இந்திய இலக்கியங்களில் இருக்கும் பலமின்மையை பண்டைய இந்திய இலக்கியங்களில் இருக்கவில்லையே?

சகுந்தலையினதோ பாஞ்சாலியினதோ அல்லது சீதையின் பாதத்திரத்தையோ புரிந்துகொள்ள இந்திய கலச்சாரம் திரியத் தவையில்லை. அதேபோல் இராவணனது தன்மை அருச்சுனனது வீரம், மற்றும் திருதராட்பினனது புத்திர பாசம் மனிதகுலத்திற்குப் பொதுவானவை.

மனித சமூகத்தின் மாறாத அடிப்படையை விழுமியங்களான பொறாமையே, ஆசை காமம், அதிகாரம், நட்பு என்பவை என்காலத்திற்கும் பொதுவானவை. மாறாதவை. அவைகளே காலத்தை கடந்து நிற்கும். ஆனால், பிற்காலத்தில் வந்த நம்பிக்கைகள் சாதி சம்பிரதாயங்கள் மற்றும் மதச் சடங்குகளுடன் கலந்து முரண்பாடுகளை நாவலில் கட்டமைக்கும்போது முழு நாவலே பலமற்றுப் போகிறது.

இப்படியான போக்கு தொடர்ந்தும் வருகிறது. காரணம்?

அக்காலத்தின் வீரியத்தை இழந்து, இக்காலத்தில் சோடையாகி நிற்கிறோமா?